

LUCINDA RILEY

CAMERA CU FLUTURI

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA COJOCARU

LITERA

București
2021

Admiral House Suffolk

Iunie 1943

– Ține minte, draga mea. Ești o zână cu aripi diafane ce plutește ușor deasupra ierbii, gata să-și prindă prada în plasa de mătase. Privește! mi-a șoptit la ureche. E chiar pe marginea frunzei. Ia-ți zborul acum!

Pe când îmi spunea acestea, am închis ochii și m-am ridicat pe vârfuri, imaginându-mi că mă înalț ușor de la pământ. Apoi am simțit cum tata mă împinge blând cu mâna. Am deschis ochii și am văzut două aripi de culoarea zambilelor albastre. După doi pași am aruncat plasa peste frunza firavă a tufei de liliac pe care stătea un exemplar din Marele Albastru.

Fluturile era neliniștit de adierea stârnită la apropierea pânzei și se pregătea să-și ia zborul. Era însă prea târziu, pentru că eu, Posy, prințesa zânelor, îl prinsesem. Nu urma să-i fac nici un rău, desigur. Tatăl meu, Lawrence, regele oamenilor magici, urma să-l studieze, apoi să-l elibereze. Însă nu înainte de a-i servi o porție mare din cel mai bun nectar.

– Ce deșteaptă e Posy a mea! a spus tata când mă întorceam la el printre tufe, întinzându-i mândră fluturile prins în plasă.

Stătea ghemuit pe vine, astfel încât privirile noastre mulțumite și pline de bucurie s-au întâlnit. S-a aplecat să privească fluturile

rămas nemișcat, cu picioarele subțiri agățate de pereții închisorii albe în care se afla. Părul șaten-închis al tatei strălucea în lumina soarelui ca suprafața lustruită a mesei din sufragerie. Uleiul pe care îl folosea tata pentru a-și netezi părul mirosea minunat și mă făcea să mă simt acasă. Îl iubeam pe tata mai mult decât orice pe lume. O iubeam și pe mama, firește, dar nu o cunoșteam la fel de bine ca pe tata. Ea stătea mai mult în camera ei. Avea mai tot timpul migrene, iar când putea ieși era prea ocupată pentru a-și petrece timpul cu mine.

– E un exemplar uimitor, draga mea, a spus tata, ridicând privirea spre mine. Foarte greu de întâlnit prin locurile astea și sigur că de viță nobilă.

– Ar putea fi un fluture prinț? am întrebat.

– Foarte probabil, a fost de părere tata. Trebuie să-l tratăm cu respectul cuvenit.

– Lawrence, Posy! E ora prânzului, s-a auzit o voce dincolo de frunziș.

Tata s-a ridicat. Era mai înalt decât tufișul de liliac. A făcut semn cu mâna către terasa Admiral House.

– Venim, iubito, a strigat el destul de tare deoarece eram departe de casă.

Ochii lui au zâmbit la vederea soției sale și a mamei mele, necunoscuta regină a oamenilor magici. Numai eu și tata știam de jocul acela.

De mână cu tata, am pornit peste pajiștea ce mirosea a iarbă proaspăt tunsă. Asociază mirosul acela cu zilele fericite petrecute în grădină alături de prietenii părinților mei care, cu paharul de șampanie într-o mână și cu ciocanul de crichet în cealaltă, loveau puternic în minge peste terenul tuns de tata pentru astfel de ocazii.

După începerea războiului, zilele fericite au fost din ce în ce mai rare, asta făcând să le prețuim și mai mult amintirea. Tot din cauza războiului tata se alesese cu o infirmitate și pentru asta trebuia să meargă mult mai încet, lucru care nu mă deranja câtuși de puțin. Petreceam astfel mai mult timp împreună. Starea lui se îmbunătățise mult față de cum fusese când ieșise din spital și venise acasă într-un

scaun cu rotile. Mama și Daisy îl îngrijiseră, iar eu îi citisem povești. Nu mai avea nevoie nici de baston pentru a merge, în afară de ocaziile în care se îndepărta prea mult de casă.

– Posy, du-te și spală-te pe mâini și pe față. Spune-i mamei că îl conduc pe noul nostru oaspete în camera lui, mi-a spus tata când am ajuns în fața scării ce duceau spre terasă.

– Bine, tati, i-am răspuns înainte să se facă nevăzut în spatele unui tufiș.

Se dusesse spre *folly*¹, un castel care, cu turnul lui făcut din cărămidă de culoarea nisipului, arăta ca din povești. Tata petrecea mult timp singur acolo. Eu nu aveam voie decât în camera rotundă de dincolo de ușa de la intrare. Era un loc foarte întunecos și mirosea a șosete murdare. Mergeam acolo doar când mă trimitea mama să-l chem pe tata la masă.

În camera de jos tata își ținea echipamentul pentru exterior, cum îi spunea el. Rachetele de tenis, bețe de crichet și cizme de cauciuc murdare de noroi. Nu am fost niciodată invitată să urc scările ce duceau în spirală până sus. Le urcasem în secret odată când tata fusese chemat de mama să vorbească la telefon. Am fost foarte dezamăgită să văd că tata nu omisese să încuie ușa mare de stejar de la capătul scării. În zadar am încercat din toate puterile să răsucesc mânerul ușii. Văzusem de afară că, spre deosebire de camera de jos, camera de sus avea multe ferestre. *Folly* îmi amintea de farul din Southwold, cu singura diferență că în loc de lumina puternică, avea deasupra o coroană aurie.

Urcând treptele dinspre terasă, am răsuflat ușurată la vederea pereților din cărămidă roșie tiviți de verdele-deschis al plantelor agățătoare. Masa de fier, cândva neagră, acum mai degrabă verde, fusese pregătită pe terasă. Pe ea se aflau doar trei șervete și pahare de apă, ceea ce însemna că numai noi aveam să luăm prânzul. Era un lucru destul de neobișnuit. M-am gândit cât de bine era să mă bucur singură de prezența părinților mei. Am trecut de ușile largi ale salonului și de canapele acoperite în mătase de Damasc și așezate

¹ Construcție ornamentală ridicată în parcuri sau grădini, fără un anume scop practic, dar căreia i se pot da anumite întrebuintări

lângă un cămin înconjurat de marmură. Căminul era atât de mare încât, cu un an în urmă, Moș Crăciun reușise să coboare o bicicletă pe hornul lui. Prin labirintul de coridoare am ajuns la toaleta de jos. Am închis ușa în spatele meu, am răsucit robinetul de argint cu ambele mâini și m-am spălat bine. M-am ridicat apoi pe vârfuri pentru a mă uita în oglindă. Mama era foarte preocupată de aspectul fizic și se supăra foarte tare dacă nu veneam la masă impecabil. Tata spunea că asta se datora rădăcinilor sale franțuzești.

Ceea ce nu putea controla totuși erau cărlionții părului meu castaniu care scăpau mereu din împletituri și mi se revărsau pe ceafă și pe frunte. Într-o noapte l-am întrebat pe tata dacă îmi putea da puțin din uleiul de păr pe care îl folosea, dar asta nu făcuse decât să îl distreze foarte tare și să-și răsucească pe deget una dintre șuvițele mele.

- Îmi plac foarte mult cărlionții tăi, fetița mea dragă. Nu îți face griji. Dacă ar fi după mine, te-aș lăsa să-ți porți părul liber peste umeri.

În timp ce mă întorceam de-a lungul coridoarelor, mă gândeam ce bine ar fi fost să am părul drept, de culoarea ciocolatei albe, ca al mamei. Părul meu era precum cafeaua cu lapte sau așa credea mama. Eu îl vedeam ca un mousse de ciocolată.

- Iată-te, Posy! Unde ți-e pălăria de soare? m-a întrebat Maman când am ajuns pe terasă.

- Cred că am uitat-o în grădină când am prins fluturi cu tata.

- De câte ori să-ți spun că soarele îți arde fața și în curând vei arăta ca o prună uscată? La patruzeci de ani vei arăta ca la șaiszeci.

- Da, Maman, am spus, gândindu-mă că patruzeci de ani era o vârstă destul de înaintată ca să nu-mi mai pese cum arăt.

- Cum se simte azi a doua mea fată?

Tata a apărut și a cuprins-o pe mama în brațe. Apa din carafa pe care mama o avea în mână s-a vărsat pe piatra de pe jos.

- Fii atent, Lawrence!

Maman a pus carafa pe masă, încruntându-se la tata și smulgându-se din strânsoarea lui.

- Nu e o zi minunată de trăit? a spus tata zâmbind și s-a așezat în fața mea. E o vreme foarte bună pentru weekend și pentru petrecerea noastră.

- Dăm o petrecere? am întrebat când s-a așezat și mama lângă el.

- Da, draga mea. Tatăl tău este destul de bine pentru a relua vechile obiceiuri. Am hotărât împreună cu mama să facem o petrecere cât se mai poate.

Daisy, singura servitoare pe care o mai aveam, pentru că celelalte pleaseră la alte treburi legate de război, ne-a servit carne și ridichi. Uram ridichile. Dar numai asta ne mai rămăsese în grădină. Toate celelalte legume fuseseră duse celor de pe front.

- Pentru cât timp pleci, tată? am întrebat cu jumătate de gură.

Mi se pusese un nod mare în gât, de parcă îmi rămăsese o ridiche acolo. Eram pe punctul să izbucnesc în plâns.

- Nu pentru mult timp. Este pe sfârșite, dar trebuie să mă duc să ajut. Nu-mi pot dezamăgi camarazii, nu-i așa?

- Nu, tati, am reușit să spun. Nu vei fi rănit iar, nu?

- Nu, *chérie!* Tata e invincibil. Nu-i așa, Lawrence?

Mama i-a aruncat un zâmbet scurt. Asta m-a făcut să înțeleg că și ea era la fel de îngrijorată ca și mine.

- Da, iubito, a spus tata și a strâns-o tare de mână. Sigur că da.

- Tati, am putea merge azi la plajă? E foarte cald, am întrebat a doua zi la micul dejun, în timp ce înmuiam soldățeii de pâine prăjită în ou. Nu am mai fost de foarte mult timp.

Tata s-a uitat lung la mama, dar ea era ocupată cu cititul scrisorilor și nu a observat. Mama mereu primea o mulțime de scrisori din Franța. Toate erau scrise pe hârtie foarte fină, mai fină decât aripile unui fluture. Asta se potriveau foarte bine cu mama, pentru că tot ceea ce avea legătură cu ea era foarte delicat și fragil.

- Tati? Plajă? am insistat.

- Dragă mea, mi-e teamă că plaja nu e locul potrivit la momentul acesta. E plină de mine și de bombe. Îți amintești când ți-am povestit despre Southwold?

- Da, tati.

¹ „Draga mea“ (în limba franceză în original)

M-am uitat la ou și m-am cutremurat amintindu-mi cum Daisy mă dusesse în brațe la adăpostul Anderson, care crezusem că se numea așa pentru că acesta era numele nostru de familie. Mabel îmi spusese mai apoi că și familia ei avea un adăpost Anderson, dar numele ei era Price. Părea că cerul se umpluse de tunete și fulgere, dar tata spunea că nu Dumnezeu era cel care le trimitea, ci Hitler. Sub adăpost stătusem toți înghesuiți unul într-altul, iar tata ne-a spus că ne prefacem că suntem o familie de arici și să mă ghemuiesc ca un pui de arici. Mama s-a supărat când l-a auzit comparându-mă cu un arici. Dar chiar așa păream, adăpostiți sub pământ în timp ce, deasupra noastră, alți oameni se ocupau cu războiul. În cele din urmă zgomotul acela înfiorător a încetat și tata ne-a spus că putem merge înapoi la culcare.

A doua zi dimineață am găsit-o pe Daisy plângând în bucătărie. Nu am putut afla însă cu nici un chip ce o neliniștea. Nici lăptarul nu a venit în dimineața aceea, iar mama mi-a spus că nu voi mai merge la școală pentru că școala nu mai era acolo.

- Cum de nu mai e școala, Maman?

- A căzut o bombă pe ea, *chérie*, mi-a răspuns mama trăgând dintr-o țigară.

Începuse și ea să fumeze, iar mie îmi era teamă că va da foc scrisorilor pe care le ținea foarte aproape de față când le citea.

- Ce s-a întâmplat cu căsuța noastră de pe plajă? l-am întrebat pe tata.

Îmi plăcea foarte mult căsuța noastră de culoarea untului. Se afla la capătul șirului de case, iar dacă te uitai dintr-un anume unghi, părea că nu mai era nimeni pe plajă pe o distanță de câțiva kilometri. Dacă însă întorceai privirea, te aflai destul de aproape de vânzătorul de înghețată de lângă dig. Eu și tata făceam cele mai sofisticate castele de nisip, cu șanțuri și turnuri suficient de mari pentru ca racii care se aventurau destul de aproape să poată intra. Maman nu venea niciodată la plajă. Spunea că era prea mult nisip. Asta mi se părea că era un fel de-a spune că marea era prea udă.

De fiecare dată când mergeam cu tata ne întâlneam cu un bătrân care purta o pălărie cu boruri largi și care scormonea nisipul

cu ajutorul unui baston diferit de cel pe care îl folosise tata. Bătrânul avea la el un sac, iar din când în când se oprea și săpa.

- Ce face? îl întrebam pe tata.

- Adună obiecte pe care marea le aduce din larg de pe vasele naufragiate sau de pe alte țărături. Piaptână nisipul.

- A, înțeleg, am spus, deși nu înțelegeam foarte bine. Bărbatul nu avea nici un pieptăn sau ceva care să semene cu ceea ce folosea Daisy pentru a-mi aranja părul în fiecare dimineață. Crezi că va găsi vreo comoară îngropată?

- Sunt convins că, dacă va săpa pentru mult timp, într-o bună zi sigur va găsi.

Am privit cu luare aminte cum trăgea ceva afară dintr-o gaură, după care curăța obiectul de nisip doar pentru a descoperi un ceainic de tablă.

- Ce dezamăgire! am oftat.

- Amintește-ți, draga mea, că gunoiul cuiva poate fi aur pentru altcineva. Probabil că toți facem acest lucru, a spus tata, ferindu-și ochii de lumina soarelui. Toți suntem într-o continuă căutare în speranța că vom găsi comoara care ne va îmbogăți viețile, iar când în loc de un giuvaier găsim un ceainic, nu trebuie să renunțăm.

- Tu încă mai cauți, tati?

- Nu, prințesa mea. Eu am găsit, a zâmbit el și m-a sărutat pe creștet.

Am reușit să îl conving pe tata să mă ducă la înot într-un râu. Daisy m-a ajutat să îmi pun costumul de baie și mi-a așezat pălăria de soare pe cap. M-am urcat în mașina tatei. Maman era foarte ocupată cu pregătirea petrecerii de a doua zi și asta îmi convenea de minune. Puteam fi singură cu regele zânelor cu care urmam să aduc în curtea noastră toate creaturile din râu.

- Astea sunt vidre? l-am întrebat pe tata în timp ce străbăteam câmpurile verzi și nesfârșite, lăsând marea în urma noastră.

- Trebuie să fie foarte multă liniște pentru a putea vedea vidre. Crezi că poți păstra tăcerea, Posy?

- Desigur.

După destul de mult timp am văzut apa albastră a râului șerpuiind dincolo de stufăriș. Tata a parcat mașina și amândoi am pornit

spre mal. Duceam cu noi tot echipamentul științific, aparatul de fotografiat, plase de prins fluturi, borcane de sticlă cu limonadă și sendvișuri cu carne de vită.

Cum am intrat în apă, libelulele care zburau pe suprafața apei au dispărut rapid. Apa era potrivit de rece, dar eu îmi simțeam capul și fața fierbinți sub pălărie, așa că am aruncat pălăria pe mal. Între timp, își pusese și tata costumul de baie.

– Sigur că vidrele care au fost cândva aici au fugit după tot zgomotul care a fost, a spus tata înaintând cu pași mari spre apă. Era așa de înalt că apa abia de îi ajungea la genunchi. Uite niște plante carnivore! Să luăm câteva acasă pentru colecția noastră?

Am băgat amândoi mâna în apă și am smuls florile galbene din rădăcină. Înăuntru trăiau o mulțime de insecte. Am umplut un borcan cu apă, după care am pus planta înăuntru pentru a-l transporta în siguranță.

– Îți amintești denumirea științifică?

– *Utri-cu-la-ria!* am răspuns mândră, ieșind din apă și așezându-mă lângă el pe iarba de pe plajă.

– Ești o fetiță deșteaptă. Vreau să-mi promiți că vei continua să crești colecția noastră. Dacă vezi vreo plantă interesantă, să o prezezi cum te-am învățat. Până la urmă, am nevoie să mă ajuți cu cartea, Posy.

Mi-a întins un sendviș din coșul de picnic. L-am primit, păstrându-mi o mină serioasă și studioasă. Voiam ca tata să aibă încredere în mine că îi voi continua munca. Înainte de război fusese botanist și lucra la o carte de când mă știam. De multe ori se încuia în *folly* pentru a se gândi și a scrie, după cum îmi spunea. Uneori aducea cartea acasă pentru a-mi arăta desenele pe care tocmai le făcuse. Erau minunate. Îmi explica cum totul era despre mediul în care trăiam. Ilustrațiile erau cu insecte, fluturi și plante. Odată îmi spusese că dacă un singur lucru s-ar schimba, întregul echilibru ar fi afectat.

– Privește aceste musculițe, mi-a spus tata într-o noapte caniculară, arătând spre un roi agasant. Sunt cruciale pentru ecosistem.

– Dar ne pișcă, am spus, omorând una dintre ele.

– Asta e natura lor, a râs tata. Dar ele reprezintă hrana multor specii de păsări. Fără această sursă solidă, numărul lor ar scădea brusc. Dacă nu ar mai fi aceste păsări, tot lanțul trofic ar fi afectat. Fără păsări, alte insecte precum greierii nu ar mai avea de cine să fie mâncați și ar deveni atât de mulți încât ar distruge toată vegetația, iar fără vegetație...

– Animalele erbivore nu ar mai avea ce mânca.

– Da. Înțelegi? Totul se află într-un echilibru vulnerabil. Până și cea mai mică bătaie de aripă a unui fluture poate aduce schimbări majore în lume.

La asta mă gândeam când mâncam sendvișul.

– Ți-am adus ceva, a spus tata băgând mâna în rucsac, de unde a scos o cutie de metal lucioasă pe care mi-a întins-o.

Am deschis-o și am dat cu ochii de o mulțime de creioane foarte ascuțite și în toate culorile curcubeului.

– În lipsa mea trebuie să continui să desenezi, pentru ca atunci când mă voi întoarce să-mi arăți ce progrese ai făcut.

Am încuviințat din cap. Eram prea bucuroasă de cadoul primit pentru a mai putea spune ceva.

– La Cambridge ne-au spus să privim cu atenție în jur, a continuat tata. Foarte mulți oameni nici nu observă frumusețea și vraja lumii în care trăiesc. Dar tu, Posy, vezi lucrurile mai bine decât majoritatea oamenilor. Când desenăm natura, începem să o înțelegem. Vedem părțile din care e făcută și cum sunt acestea legate între ele. Studiind și desenând ceea ce vezi, îi poți face și pe ceilalți să înțeleagă miracolul naturii.

Când am ajuns înapoi acasă, Daisy m-a certat pentru că îmi udasem părul și m-a trimis direct la baie. Nu înțelegeam ce rost avea să îmi ud din nou părul. Când am fost gata de culcare, după ce Daisy a închis ușa camerei mele, m-am dat jos din pat și mi-am scos creioanele colorate, simțindu-le vârfurile ascuțite și totuși moi. M-am gândit că dacă, până când se întorcea tata din război, îmi dădeam toată silința, i-aș fi putut arăta că sunt suficient de bună pentru a merge și eu la Cambridge – chiar dacă eram fată.

A doua zi dimineață am văzut pe fereastră cum multe mașini treceau prin fața casei. Toate erau pline ochi de oameni. Am auzit-o pe mama cum explica faptul că toți prietenii ei și-au pus laolaltă toate bonurile de benzină pentru a se întoarce de la Londra. Le spunea *emigranți*. De fapt *émigrés*, pentru că ea vorbea franceză cu mine de când eram mică. În dicționar scria că „émigrés“ erau cei care se mutau din țara lor în alta. Maman spunea că toți cei care locuiau la Paris se mutaseră în Anglia să scape de război. Știam că nu putea fi adevărat, dar la petrecerile lor mereu veneau mai mulți prieteni francezi de-ai mamei decât prieteni englezi de-ai tatei. Acest lucru nu mă deranja câtuși de puțin. Îmi plăceau fracurile lor colorate și cravatele stridente, la fel și rochiile de satin ale femeilor și rujul lor roșu. Ceea ce îmi plăcea cel mai mult însă era faptul că mereu îmi aduceau cadouri. Era ca o zi de Crăciun.

Tata îi numea *prietenii boemi* ai mamei. Am aflat din dicționar că asta însemna oameni creativi, artiști, muzicieni, pictori. Cândva, Maman cântase într-un renumit bar de noapte din Paris. Îmi plăcea foarte mult să ascult vocea ei gravă și mătăsoasă precum ciocolata caldă. Ea nu știa că ascultam pentru că ar fi trebuit să dorm la orele acelea, dar lucrul acesta era imposibil când era o petrecere în casa noastră. Așa că mă strecuram pe scări și trăgeam cu urechea la ce vorbeau și la cântecele ei. În nopțile acelea Maman părea că revine la viața. Era ca și cum între petreceri ea juca rolul unei păpuși neînsuflețite. Îmi plăcea foarte mult să o aud râzând pentru că atunci când eram doar noi nu făcea asta foarte des.

Și prietenii tatei erau drăguți, deși, fiind toți îmbrăcați în aceleași culori, albastru și maro, îmi era greu să-i deosebesc. Cel mai mult îmi plăcea de nașul meu, Ralph, care era cel mai bun prieten al tatei. Mi se părea foarte atrăgător cu părul lui negru și ochii mari și câprui. Semăna cu prințul care o sărutase pe Albă-ca-Zăpada într-o imagine din cartea mea de povești. Și el cânta foarte frumos la pian. Înainte să înceapă războiul participase la concerte. Toți adulții pe care îi cunoșteam fuseseră altceva înainte de război. Din cauza unor probleme de sănătate, unchiul Ralph nu putea să lupte în război sau să piloteze avioane. Se ocupa de *munca de birou*, după

cum spuneau cei mari. Îmi imaginam că asta nu însemna altceva decât că stătea în spatele unui birou toată ziua.

Când tata era plecat cu avionul, unchiul Ralph venea să ne viziteze pe mine și pe mama, iar asta ne bucura foarte tare. Obişnuia să ia prânzul cu noi duminică, după care ne cânta la pian.

Nu de mult mi-am dat seama că tata fusese plecat în război patru din cei șapte ani ai mei, lucru care trebuie să fi fost îngrozitor pentru mama, care nu ne avea decât pe mine și pe Daisy.

M-am urcat pe scaunul de la fereastră și mi-am lungit gâtul pentru a o vedea pe mama cum își întâmpină prietenii pe scările ce duceau la ușa de dedesubtul camerei mele. Era atât de frumoasă în ziua aceea, îmbrăcată într-o rochie bleumarin care se potrivea perfect cu ochii ei minunați. Când a venit și tata și a cuprins-o pe după talie, m-am simțit foarte fericită. Apoi în camera mea a intrat Daisy care mi-a adus rochia făcută chiar de ea din niște perdele vechi de culoare verde. În timp ce mă pieptăna și îmi prindea părul cu o fundă verde, am hotărât să nu mă mai gândesc la plecarea tatei din ziua următoare, când liniștea puternică precum cea de dinaintea unei furtuni se va așterne iar peste Admiral House și locuitorii ei.

– Ești gata să cobori, Posy? m-a întrebat Daisy.

Era roșie la față, transpirată și obosită. Poate pentru că era într-adevăr foarte cald și fusese nevoită să pregătească mâncare pentru toți invitații fără nici un ajutor. I-am zâmbit cât am putut de drăguț.

– Da, Daisy. Sunt gata.

Adevăratul meu nume nu era Posy. Primisem numele mamei mele, Adriana, dar pentru că ar fi fost foarte dificil ca amândouă să răspundem la același nume, au hotărât să mă strige pe al doilea nume, Rose, după bunica mea englezoaică. Daisy îmi spusese că tata îmi spunea Rosy Posy pe când eram foarte mică și astfel s-a întâmplat că al doilea nume a rămas definitiv. Eram mulțumită de asta pentru că mi se părea că mi se potrivește mai bine decât oricare dintre celelalte două nume pe care le aveam.